Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 101 631 van 25 april 2013
in de zaken RvV X en X / II

In zake: **1. X**
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 5 februari 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 januari 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 14 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van R. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden een asielaanvraag in op 10 december 2012.

1.2. Op 11 januari 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst t.a.v. eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker). Dit is de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"A. Feitenrelaas
Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees uit Cerrcë (gemeente Istog, Kosovo) en bent u Kosovaars staatsburger. U bent wettelijk gehuwd met [M.R.] […]. Zes jaar geleden begon uw relatie met [M.], die van hetzelfde dorp afkomstig is als u. Toen u uw ouders hierover inlichtte, keurden ze uw relatie af, aangezien een relatie tussen twee personen afkomstig uit hetzelfde dorp niet toegelaten is volgens de Kanun van Leke Dukagjini. In uw dorp wordt trouwens de Kanun als de hoogste wet beschouwd. De ouders van [M.] waren evenmin opgezet met jullie relatie. Tegen het negatieve oordeel van uwen haar ouders in, zette u beiden de relatie voort. In 2011 maakten [M.] en u concrete trouwplannen. Uw grote droom was om met [M.] voor de kerk te trouwen. U was sinds lang sterk geïnteresseerd in het christendom en u wilt zich laten bekeren tot het katholicisme. Thuis bezat u een Bijbel. U las er regelmatig in en besprak de inhoud met [X.], een dorpsgenoot die christen is en tevens als godsdienstleraar in Amerika heeft gewerkt. Als symbolische uiting van uw geloof in Jezus droeg u een halsketting met een kruis. Toen uw vader de Bijbel vond, stak hij deze met de hulp van uw broers in brand. Ze stelden uw interesse in het christendom absoluut niet op prijs. U komt van een moslimfamilie en een ander geloof wordt er niet getolereerd. Op 15 augustus 2012, toen u uw ouders inlichtte over uw trouwplannen met [M.] en ook over uw voornemen om zich te bekeren tot het christelijk geloof, werd uw vader kwaad en werd u door uw vader en uw broers geslagen. Vervolgens zette hij u aan de deur met de bedreiging u te vermoorden indien hij u terug zou zien. Eens op straat beland, belde u naar uw oom [F.] […], de broer van uw moeder. U hebt altijd een goede verstandhouding gehad met [F.] die een graag gezien familielid was bij u thuis. Hij kwam u ook regelmatig thuis bezoeken. Na uw telefoontje pikte [F.] u op en zette hij u af aan een hotel en ging terug naar zijn ouders, die hem belden om iets te bespreken. Een tweetal uur later kwam [F.] terug naar het hotel en zei u dat u niet veilig was, aangezien uw familie en [F.]'s familie heel kwaad waren op u beiden. Uw oom vertrok samen met u diezelfde dag nog met de wagen naar een leegstaande berghut net buiten Istog. Diezelfde avond belde [M.] u. Ze deelde u mee dat ze na een ruzie met haar familie haar ouderlijk huis had verlaten. [M.] ondervond namelijk door uw relatie gelijkaardige problemen met haar ouders als u: haar familie had haar geslagen en had een bruidegom voor haar gezocht. Hierop ging [F.] haar op een afgesproken plek oppikken en bracht haar naar de berghut. Sindsdien keerde niemand van u drie nog terug naar uw ouderlijke huis. Op 10 oktober 2012 trouwde u in stilte met [M.]. Enkel twee getuigen woonden uw trouwplechtigheid bij. [F.] hield buiten de wacht aan het stadhuis om u te waarschuwen ingeval één van uw families zou opdagen. Aangezien uw vader en [F.]'s broer politie-agenten zijn, durfde u uw problemen niet aangeven bij de politie. Begin december 2012 besloot u om Kosovo te verlaten en zo ver mogelijk van uw familie te gaan wonen. Op 7 december 2012 verliet u Kosovo samen met [M.] en uw oom [F.]. Op 10 december 2012 kwam u in Beigië aan waar u diezelfde dag uw asielaanvraag indiende.U bent in het bezit van uw Kosovaarse identiteitskaart, uw rijbewijs en huwelijksakte
B. Motivering
Na onderzoek van uw verklaringen en de stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.
Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.
Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Kosovo vastgesteld als veilig land van herkomst.
Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoont dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan.
Vooreerst dient gewezen te worden op een aantal elementen in uw verklaringen die uw geloofwaardigheid sterk op de helling zetten. Niettegenstaande u oorspronkelijk meermaals ten aanzien van het Commissariaat-generaal verklaarde slechts enkele dagen in een leegstaande berghut verbleven

te hebben vooraleer u Kosovo verliet in december 2012 (OGVS, p.3^4 en 7-8), stelde u tevens uw intrek in deze hut te hebben genomen op dezelfde dag dat u uit uw ouderlijk huis werd gezet, namelijk op 15 augustus 2012. Gewezen op dit grote tijdshiaat, stelde u dat uw eerdere verklaringen met betrekking tot de duur van uw verblijf in de berghut niet klopten en dat u wel degelijk al sinds 15 augustus 2012 in deze berghut woonde (CGVS, p.8). U verwees hierbij dat u door uw verstrooidheid eerder voor het Commissariaat-generaal geen duidelijke verklaringen hieromtrent aflegde. Gezien u meermaals duidelijk herhaalde in december 2012 uw introk genomen te hebben in de berghut en er slechts enkele dagen verbleef alvorens naar België uit te wijken, is uw uitleg niet afdoende uitleg.

Verder dient opgemerkt te worden dat geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw beweerde interesse in het christendom en uw wil zich tot het katholicisme te bekeren. Zo ontbreekt het u aan een elementaire basiskennis betreffende het christendom, wat gelet op uw concrete plannen om voor de katholieke kerk te trouwen en u vooreerst te laten dopen én uw bewering al de Bijbel te hebben gelezen en meermaals te hebben besproken met de geleerde [X.], toch redelijkerwijze van u verwacht mag worden. Zo kent u de heilige sacramenten niet en weet u niet wie de vader van Jezus is (CGVS, p.11). Verder heeft u nooit van de apostelen gehoord (CGVS, pil 1). Evenmin kent u de evangelisten (CGVS, p.11). U kent het laatste avondmaal niet (CGVS, p.11). Hoewel u verklaarde in Kosovo een halsketting met een kruis te hebben gedragen , kent u de symbolische waarde niet van een kruis binnen het katholiek geloof. Tot slot weet u niet welke betekenis Pasen heeft. U raakte niet verder dan te stellen dat het een groot kerkelijk feest is (CGVS, p.11-12). Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde interesse in het christendom en uw wil zich te bekeren tot het katholicisme, kan er evenmin geloof gehecht worden dat uw problemen met uw familie ten dele ingegeven zijn door uw geloofsovertuiging.

Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor de door u beweerde problemen met uw familie geen of niet afdoende een beroep zou kunnen doen op de hulp van/ bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Van een asielzoeker redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u geenszins gedaan heeft. Internationale bescherming kan pas worden verleend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput of wanneer de nationale overheden van het land van herkomst geer] afdoende bescherming kunnen verlenen. Hierbij dient erop gewezen worden dat u verklaarde zelf nooit problemen gehad te hebben met de autoriteiten in uw land van herkomst (CGVS, p. 3). Uw echtgenote kende evenmin problemen met de Kosovaarse autoriteiten (CGVS partner, p.2). Desondanks heeft u uw problemen nooit aangekaart bij de in Kosovo aanwezige veiligheidsinstanties. U deed dit niet omdat uw vader en oom voor de politie in Istog werken en u omdat vreest dat uw eventuele ingediende klacht bij de lokale politie de situatie met uw familie zou verergeren (CGVS, p.9). Deze verklaringen betreffen louter veronderstellingen die niet gestoeld zijn op enig objectief gegeven. Dat een individuele agenten corrupt en beïnvloedbaar zouden zijn, impliceert ook niet dat de Kosovaarse politie in haar geheel slecht zou functioneren. In dit verband blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, deze anno 2013 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven - zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals onder meer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal -, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens besteedt de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" èpeciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Gelet op alle voorgaande elementen kan gesteld worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Verder bracht u geen afdoende argumenten aan waarom u zich niet elders in Kosovo zou kunnen vestigen om aan voornoemde problemen met uw familie, die louter lokaal van aard zijn, te ontkomen. Naast de problemen met uw familie, verklaarde u met niemand anders problemen in Kosovo te hebben gekend (CGVS, p.3). U stelde, net als uw echtgenote dat Kosovo klein is en dat u vroeg of laat toch

opgespoord zou worden binnen Kosovo (CGVS, p.10; CGVS partner, p.6). Dit is een boute bewering, die niet is gebaseerd op objectieve gegevens.
De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is als bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.
Uw identiteitskaart en rijbewijs bevestigen louter uw persoonsgegevens, die op zich door mij niet worden betwist, en werpen geen ander licht op de bovenstaande appreciatie. Evenmin wordt er getwijfeld aan uw burgerlijke status.
De asielaanvragen van uw echtgenote [M.R.] en uw oom [F.O.] werden evenmin in overweging genomen,
C. Conclusie
Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

1.3. Op 11 januari 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst t.a.v. tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster). Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"A. Feitenrelaas
Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees uit Cerrcë (gemeente Istog, Kosovo) en bent u Kosovaars staatsburger. U bent wettelijk gehuwd met [N.R.] […]. Zes jaar geleden begon uw relatie met [N.], die van hetzelfde dorp afkomstig is als u. Toen u uw ouders hierover inlichtte, keurden ze uw relatie af, aangezien een relatie tussen twee personen afkomstig uit hetzelfde dorp niet toegelaten is volgens de Kanun van Leke Dukagjini. Uw broers waren evenmin opgezet met uw relatie met [N.]. Aangezien [N.] een kruis rond zijn hals droeg, beschouwden uw broers hem als katholiek. Ze verboden u om met katholieken om te gaan. Tegen het negatieve oordeel van uw ouders en broers in, zette u u relatie met [N.] voort. In 2011 maakten [N.] en u concrete trouwplannen. [N.]'s grote droom was om met u voor de kerk te trouwen. U stemde hiermee in. In juni 2011 informeerde u uw familie over uw trouwplannen met [N.]. Uw ouders en broers werden heel kwaad en u werd geslagen. Uw vader had tevens een andere huwelijkskandidaat voor u gevonden. Op 15 augustus 2012 weigerde u om met deze man te trouwen. Uw ouders werden toén heel kwaad en sloten u op uw kamer op. U kon echter ontsnappen. Vervolgens belde u [N.] op deelde hem mee dat u uw ouderlijk huis had verlaten. U wilde voortaan bij [N.] zijn. U vernam van [N.] dat hij na een ruzie met zijn familie ook zijn ouderlijk huis had verlaten. Rond middernacht stuurde [N.] zijn oom [F.] […] om u op te pikken. Vervolgens nam [F.] u mee naar een leegstaande berghut, waar Nezir en Fitim al verbleven. Sindsdien keerde niemand van u drie nog terug naar uw ouderlijke huis. Op 10 oktober 2012 trouwde u in stilte met [N.]. Enkel twee getuigen woonden uw trouwplechtigheid bij. Op 7 december 2012 verliet u Kosovo samen met [N.] en zijn oom [F.]. Op 10 december 2012 kwam u in België aan waar u diezelfde dag uw asielaanvraag indiende.
U bent in het bezit van uw Kosovaarse identiteitskaart en uw rijbewijs.
B. Motivering
Uit de elementen aanwezig in uw administratieve dossier blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven welke aangehaald werden door uw echtgenoot [N.R.]. In het kader van zijn asielaanvraag werd beslissing tot niet inoverweginname genomen die luidt als volgt: [...]
C. Conclusie
Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

2. Over de rechtspleging

Aangezien de tweede bestreden beslissing naar de eerste bestreden beslissing verwijst, verzoekers een echtpaar vormen en de afzonderlijke verzoekschriften opgesteld door de dezelfde raadsman nagenoeg identiek zijn, worden de beroepen met rolnummers 118 848 en 118 860 gevoegd met het oog op een goede rechtsbedeling.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in wat als een eerste middel kan worden beschouwd, de schending aan van "*de regels van behoorlijk bestuur en artikel 62 van de Vreemdelingenwet*".

Verzoekers betogen op vrijwel identieke wijze als volgt:

"De door her CGVS beslissing is volledig op onjuiste motieven gesteund is, bij gebreke aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak en is onjuist en onvoldoende gemotiveerd door middel van niet-bewezen veronderstellingen.
Het GCVS meent ten onrechte uit de feitelijke situatie te kunnen afleiden dat verzoeker (verzoekster) geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou dienen te hebben en heeft ten onrechte de asielaanvraag geweigerd om in overweging te nemen. Dat aldus voldoende bewezen is dat verzoeker (verzoekster) aan systematische vervolging en bedreigingen in de zin van de conventie van Genève is blootgesteld nu hij meermaals werd bedreigd door zijn familie en de plaatselijke autoriteiten onvoldoende bescherming kunnen bieden. Immers diverse familieleden van verzoeker(verzoekster) behoren tot de politie.
Verzoeker(verzoekster) heeft wel degelijk voldoende elementen van zijn (haar) problemen in zijn (haar)land van herkomst meegedeeld.
Uit deze verklaringen van verzoeker (verzoekster) blijkt duidelijk dat hij (zij) niet veilig is en dat ze verzoeker(verzoekster) nog steeds zoeken en dat hij (zij) reeds bedreigd en geslagen werd en dit omwille van het feit dat hij (zij) zich wou bekeren tot het Christendom en zijn relatie met [M.] (haar relatie met [N.]) .
Dat het CGVS op basis van onjuiste motiveringen en onvolledige gegevens en na een overdreven summier onderzoek naar de ware toedracht van de zaak, meent te mogen veronderstellen dat verzoeker (verzoekster) het bewijs niet levert, te voldoen aan de voorwaarden voor de aanvraag van een asielaanvraag.
Dat zulks een onjuiste gevolgtrekking is nu is komen vast te staan dat verzoeker (verzoekster) wel degelijk vreest voor zijn (haar) leven en tevens dienstdoende bewijsstukken bijbrengt. Bij terugkeer is het leven van verzoeker(verzoekster) dan ook ernstig in gevaar aangezien hij (zij) allereerst dien te vrezen voor (haar) familie die hem (haar) viseren omwille van het feit dat verzoeker (verzoekster) zich wou bekeren tot het Christendom en anderzijds de plaatselijke autoriteiten hiertegen geen bescherming kunnen bieden. Verzoeker(verzoekster) valt minstens onder de subsidiaire bescherming. In Kosovo zijn er nog steeds veel problemen voor Albanezen en tegenpartij geeft dit ook reeds toe in haar beslissing.
Verzoeker (verzoekster) is echter van oordeel dat de bijgebrachte elementen wel degelijk voldoende bewijzen inhouden van zijn (haar) vrees voor zijn (haar) leven zodat zijn (haar) asielaanvraag in overweging dient genomen te worden. Verzoeker (verzoekster) ziet zwaar af van de feiten die hij (zij) meegemaakt heeft en heeft er zelfs psychische problemen aan over gehouden.
Dat het CGVS aldus de regels van behoorlijk bestuur en de bepalingen van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door onvoldoende grondig het dossier van verzoeker (verzoekster) te onderzoeken.
Dat het CGVS op basis van het feit dat Kosovo een veilig land zou zijn tot de vaststelling is gekomen dat er geen sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolgingen in zijn (haar) land van herkomst in hoofde van verzoeker (verzoekster), omdat het verhaal niet geloofwaardig zou zijn bij gebrek aan voldoende bewijzen.
Dat dit geen correcte gevolgtrekking is aangezien nu blijkt dat de aangehaalde elementen en wel degelijk aantonen dat er in het land van verzoeker (verzoekster) nog steeds problemen zijn en men op zoek is naar verzoeker omwille van het feit dat hij zich wou bekeren tot het Christendom (en huwen met [N.]).
Het feit dat verzoeker (de echtgenoot van verzoekster) slechts enkele overtuigingen van het Christendom kon opsommen doet geen afbreuk aan het feit dat hij zich wou laten bekeren. Verzoeker (Hij) diende nog zeer veel te leren doch had wel de interesse hiervoor en de wil om zich te bekeren. Indien men aan veel Christenen in België gelijkaardige vragen zou stellen zouden er ook hier zeer veel niet op kunnen antwoorden.
De asielaanvraag van verzoeker (verzoekster) dient dan ook wel degelijk onderzocht te worden en hieruit zal blijken dat verzoeker (verzoekster) wel degelijk een gegrond vrees heeft voor zijn leven.
Het verhaal van verzoeker is wel degelijk geloofwaardig en er dient gekeken te worden naar de aangehaalde elementen die het verhaal van verzoeker (verzoekster) ondersteunen.
Tegenpartij gaat van een algemene situatie uit doch zonder enig onderzoek gedaan te hebben naar het specifiek geval van verzoeker (verzoekster) en de werkelijke toedracht van de feiten en de plaatselijke situatie. Tegenpartij stelt dat de bijgebrachte elementen onvoldoende zijn om de asielaanvraag te onderzoeken doch dit is een verkeerde gevolgtrekking die op niets gestaafd is.
Het is voor verzoeker (verzoekster) onmogelijk om terug te keren naar zijn (haar) land van herkomst en tegenpartij heeft dan ook onvoldoende onderzoek gevoerd naar de ware toedracht van de feiten en heeft louter verwezen naar het feit dat verzoeker (verzoekster) maar beroep dient te doen op de plaatselijke autoriteiten.
In tegenstelling tot hetgeen tegenpartij beweert, had verzoeker (verzoekster) geen andere uitweg meer dan het land te ontvluchten om alzo zijn leven veilig te stellen.

Aangezien verzoeker (verzoekster) bijgevolg alle inspanningen heeft geleverd doch de enige uitweg voor hem (haar) was om te vluchten naar het buitenland zodat hij (zij) dan ook in België asiel heeft aangevraagd.
Dat tegenpartij dan ook zonder verder onderzoek naar de concrete situatie van verzoeker (verzoekster) en zeer lichtzinnig heeft gesteld dat de asielaanvraag van verzoeker (verzoekster) niet in overweging genomen dient te worden.
Het is zeer logisch dat bij terugkeer naar zijn (haar) land van herkomst verzoeker (verzoekster) terug in gevaar zal zijn aangezien hij (zij) nog steeds gezocht wordt en omwille van zijn (haar) problemen met zijn (haar) familie en het feit dat hij (zij) hiervoor onvoldoende geholpen wordt door de autoriteiten.
Het is aan tegenpartij om te bewijzen dat verzoeker (verzoekster) geen gegronde vrees zou hebben om vervolgd te worden bij zijn (haar) terugkeer. Ook tegenpartij brengt een dergelijk bewijs niet bij dat verzoeker(verzoekster) veilig kan terugkeren.
Dat aldus onvoldoende bewezen is door de het CGVS dat verzoeker (verzoekster) onvoldoende elementen aangebracht heeft van zijn vrees voor zijn (haar) leven.
Dat dit niet getuigt van een behoorlijk bestuur.
Het is minstens aangewezen een verder onderzoek door de Belgische autoriteiten te doen voeren.
Het CGVS gaat bijgevolg duidelijk te ver in haar gevolgtrekking en verzuimt haar beweegredenen voldoende duidelijk te maken.
Dergelijke houding van het CGVS is strijdig met de beginselen van behoorlijk bestuur.
Dat dit middel zodanig ernstig is dat de vernietiging van de beslissing zich opdringt."

3.2. Verzoekers beroepen zich in wat als een tweede middel kan worden beschouwd en gelet op hun ondersteunend betoog op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Tevens voeren zij aan dat er sprake is van machts-overschrijding.

Verzoekers betogen als volgt:

"Er moet bovendien worden vastgesteld dat het CGVS haar beslissing motiveert zonder ook maar enig verder onderzoek te hebben ingesteld. De bestreden beslissing dd. 11.01.2013 werd slechts lichtzinnig en foutief gemotiveerd.
Het CGVS vermoedt bepaalde feitelijkheden, zonder deze op grondige wijze te onderzoeken.
Op grond van deze korte motivering komt het CGVS tot het besluit dat de asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden omdat verzoeker (verzoekster) onvoldoende zou aantonen dat hij (zij)een gegrond vrees voor zijn leven heeft.
Het CGVS zonder enige concrete bewijzen of elementen simpelweg stelt dat er getwijfeld kan worden aan de algemene geloofwaardigheid van verzoeker (verzoekster). Er is echter onvoldoende onderzoek hieromtrent verricht en deze gevolgtrekking kwam dan ook zeer lichtzinnig tot stand.
Dit getuigt niet van behoorlijk bestuur en de beslissing werd dan ook verkeerdelijk gemotiveerd.
De bijgebrachte elementen ondersteunen het verhaal van verzoeker (verzoekster) en houden wel degelijk elementen in die op zijn minst dienen onderzocht te worden door het CGVS.
Verzoeker (verzoekster) heeft alle documenten bijgebracht die zijn (haar)j verhaal konden ondersteunen.
Louter op basis van dit feit stellen dat het verhaal van verzoeker (verzoekster) bedrieglijk is, is niet correct en getuigt niet van enige ernst.
Tegenpartij stelt dat verzoeker (verzoekster) maar een beroep dient te doen op de plaatselijke autoriteiten
Hieruit nu afleiden dat het volledige verhaal en haar vluchtmotieven bedrieglijk zouden zijn, gaat te ver.
De bestreden beslissing is bijgevolg niet alleen gemotiveerd op basis van onjuiste en niet bewezen gegevens, zij is bovendien ook onvoldoende gemotiveerd bij gebreke aan een duidelijk onderzoek van de ware toedracht van de zaak. De beslissing dd. van het CGVS is dan ook genomen met machtsoverschrijding.
Dit maakt dan ook een schending van de motiveringsplicht uit, strijdig met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet.
Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkeiijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.
Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.
'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.)
Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.
Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.
Er wordt enkel geargumenteerd dat de bijgebrachte elementen geen redenen zouden inhouden voor een asielaanvraag te rechtvaardigen en dat het verhaal van verzoeker(verzoekster) ongeloofwaardig zou zijn. De bestreden beslissing werd dan ook zeer gebrekkig gemotiveerd aangezien er enkel wordt gesteld dat de bijgebrachte elementen van die aard zouden om de asielaanvraag in overweging te nemen.
Dat verzoeker dienvolgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekt de bestreden beslissing dd. 1101.2013 van het CGVS te vernietigen."

3.3. Gelet op de samenhang tussen het eerste en het tweede middel worden zij samen behandeld.

3.4. Onder "middel" moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).
Verzoekers beroepen zich op de schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet doch laten na in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen deze bepaling schenden, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Waar verzoekers in hun betoog ter ondersteuning van het eerste middel nog gewag maken van een schending van *"de bepalingen van de Vreemdelingenwet"*, merkt de Raad op dat zij nalaten uiteen te zetten welke bepalingen van de Vreemdelingenwet zij geschonden achten derwijze dat dit onderdeel van het middel eveneens onontvankelijk is.

3.5. Waar verzoekers zich beroepen op de schending van de *"regels van behoorlijk bestuur"*, gaat de Raad er gelet op hun ondersteunend betoog van uit dat zij de schending beogen op te werpen van de zorgvuldigheidsplicht.

3.6. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het gegeven dat een motivering van een beslissing eventueel kort is, houdt niet in dat deze niet afdoende is.

De Raad stelt vast dat verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel waarin opgeworpen wordt dat de beslissingen van de verwerende partij "*volledig op onjuiste motieven gesteund"* zijn en "*onjuist en onvoldoende gemotiveerd [zijn] door middel van niet-bewezen veronderstellingen*", zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.7. De bestreden beslissingen werden getroffen op grond van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet. De tweede bestreden beslissing stelt vast dat verzoekster haar asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die aangehaald werden door verzoeker – vaststelling die verzoekster niet betwist in haar verzoekschrift - waarna volledig verwezen wordt naar de eerste bestreden beslissing. Verwerende partij herinnert erin aan het opzet van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en specifieert, "*Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoont dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan."*

3.8. De bewijslast inzake een gegronde vrees voor vervolging ligt bij verzoekers en het is niet aan de verwerende partij om te bewijzen dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging hebben bij terugkeer. Verzoekers kunnen dan ook niet dienstig opwerpen "*Het is aan tegenpartij om te bewijzen dat verzoeker (verzoekster) geen gegronde vrees zou hebben om vervolgd te worden bij zijn (haar) terugkeer. Ook tegenpartij brengt een dergelijk bewijs niet bij dat verzoeker (verzoekster) veilig kan terugkeren."*

3.9. In de eerste bestreden beslissing wordt gesteld, "*Uw identiteitskaart en rijbewijs bevestigen louter uw persoonsgegevens, die op zich door mij niet worden betwist, en werpen geen ander licht op de bovenstaande appreciatie. Evenmin wordt er getwijfeld aan uw burgerlijke status."* De Raad dient vast te stellen dat verzoekers niets in concreto inbrengen tegen voormelde overwegingen aangaande de door verzoeker aangebrachte documenten.

3.10. Het betoog van verzoekers is doorspekt met de woorden "*wel degelijk*", en globaal geven zij blijk van de overtuiging dat de aangebrachte problemen in hun herkomstland duiden op een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, minstens dat zij in aanmerking komen voor het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus, en dat de bestreden beslissingen niet deugen maar hiermee kunnen zij de motivering van de eerste bestreden beslissing waarnaar de tweede bestreden beslissing verwijst, niet aan het wankelen brengen. Verzoekers laten na te concretiseren op welk vlak verwerende partij bijkomend onderzoek had dienen te verrichten. Verder stelt de Raad vast dat verzoekers niets in concreto inbrengen tegen de voldoende schragende vaststelling in de eerste bestreden beslissing: *"Verder bracht u geen afdoende argumenten aan waarom u zich niet elders in Kosovo zou kunnen vestigen om aan voomoemde problemen met uw familie, die louter lokaal van aard zijn, te ontkomen. Naast de problemen met uw familie, verklaarde u met niemand anders problemen in Kosovo te hebben gekend (CGVS, p.3)".*

3.11. Voorts slagen verzoekers er niet in twee kernvaststellingen in de eerste bestreden beslissing onderuit te halen. Zo brengen verzoekers niets in concreto in tegen de gemotiveerde kernvaststelling in de eerste bestreden beslissing dat er een beroep kan gedaan worden op de hulp van/ bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten, die steun vindt in het administratief dossier die verzoeker en zijn echtgenote betreft, waarbij nader gespecifieerd wordt dat het feit dat familieleden zouden werken voor de politie in Istog en "*Dat [...] individuele agenten corrupt en beïnvloedbaar zouden zijn, […] ook niet [impliceert] dat de Kosovaarse politie in haar geheel slecht zou functioneren."* Verzoekers pogen voorts tevergeefs een andere gemotiveerde kernvaststelling in de eerste bestreden beslissing onderuit te halen die er toe strekt te stellen dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde interesse in het christendom en zijn wil om zich tot het katholicisme te bekeren. Verzoekers minimaliseren de in de eerste bestreden beslissing vastgestelde hiaten in de elementaire basiskennis van verzoeker betreffende het christendom, stellen dat hij nog veel te leren heeft en poneren dat ook veel christenen in België het antwoord zouden schuldig blijven op de gestelde vragen, maar dit aposteriori bloot betoog kan de geviseerde overwegingen in de eerste bestreden beslissing die de kern van verzoekers asielrelaas betreffen, namelijk problemen met zijn familieleden omwille van zijn voorgenomen bekering tot het katholicisme en het voornemen om met zijn verloofde in een kerk te trouwen, niet aan het wankelen brengen. Deze vaststelling dringt zich des te meer op aangezien de eerste bestreden beslissing vaststelt dat verzoeker regelmatig de inhoud van de Bijbel besprak met een dorpsgenoot die christen is en die als godsdienstleraar in Amerika heeft gewerkt, wat door verzoekers niet betwist wordt.

3.12. Voorts mist een deel van verzoekers' betoog feitelijke grondslag. Zo kan niet in de eerste bestreden beslissing gelezen worden, *"In Kosovo zijn er nog steeds veel problemen voor Albanezen en*

tegenpartij geeft dit ook reeds toe in haar beslissing" noch "*Tegenpartij stelt dat de bijgebrachte elementen onvoldoende zijn om de asielaanvraag te onderzoeken doch dit is een verkeerde gevolgtrekking die op niets gestaafd is"* en al evenmin "*het verhaal van verzoeker(verzoekster) (is) bedrieglijk* of "*het volledige verhaal en haar vluchtmotieven (...) zijn bedrieglijk*". Evenmin blijkt uit de eerste bestreden beslissing dat de verwerende partij ze getroffen heeft "*omdat het verhaal niet geloofwaardig zou zijn bij gebrek aan voldoende bewijzen".*

3.13. Met hun afsluitend theoretisch betoog inzake de motiveringsplicht tonen verzoekers niet aan dat de eerste bestreden beslissing waarnaar de tweede bestreden beslissing verwijst, op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze is genomen noch met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij in het kader van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beschikt.

Het eerste en tweede middel zijn, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3.14. Verzoekers beroepen zich in hun derde middel op de schending van de artikelen 3 en 14 van het EVRM.

Verzoekers betogen als volgt:

"De asielaanvraag van verzoeker (verzoekster) werd door tegenpartij niet in overweging genomen. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker (verzoekster) naar zijn (haar) land van herkomst kan worden teruggeleid. Verzoeker (verzoekster) mocht reeds een bevel ontvangen om het grondgebied te verlaten.
De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoeker (verzoekster) bij zijn (haar) terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.
Door zijn (haar) land te ontvluchten is verzoeker(verzoekster) eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer.
Door verzoeker terug te sturen naar zijn land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat hij (zij) slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen.
Verzoeker(verzoekster) vreest terecht voor zijn (haar) leven.
De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoeker (verzoekster).
Men is immers nog steeds op zoek naar verzoeker (verzoekster) en men zal er niet voor terug deinzen om geweld te gebruiken opzichten verzoeker (verzoekster) moest verzoeker (verzoekster) terugkeren naar zijn (haar) land van herkomst en dit omwille van zijn (haar) afkomst.
Ook de Kosovaarse autoriteiten kunnen verzoeker (verzoekster) onvoldoende beschermen tegen de problemen die verzoeker (verzoekster) ondervindt in zijn (haar) thuisland en dit omwille van zijn (haar) afkomst.
Een gedwongen terugkeer houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoeker (verzoekster).
Dat dit middel dan ook gegrond is".

3.15. Het derde middel van verzoekers is niet ontvankelijk voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 14 van het EVRM. De Raad stelt immers vast dat verzoekers niet uiteenzetten op welke wijze artikel 14 van het EVRM, een algemene bepaling inzake non-discriminatie, in casu in combinatie met artikel 3 EVRM wordt geschonden door de eerste bestreden beslissing.

3.16. Verzoekers vrezen voor hun leven bij terugkeer naar hun land van herkomst en zijn van oordeel dat het risico reëel is dat zij dan het slachtoffer zullen zijn van onmenselijke behandelingen en herhalen in dit verband hun asielmotieven, maar te dezen dient de Raad op te merken dat verzoekers de door de verwerende partij gedane afwegingen in de eerste bestreden beslissing niet kunnen ombuigen door simpelweg te poneren dat zij, gelet op de elementen dit hun situatie kenmerken, terecht vrezen voor hun leven en voor een onmenselijke behandeling. Evenmin kunnen zij door louter te poneren dat de Kosovaarse autoriteiten hen onvoldoende kunnen beschermen tegen de problemen die zij ondervinden in hun thuisland, de motivering in de eerste bestreden beslissing onderuit halen aangaande de mogelijkheid om bescherming te zoeken bij de Kosovaarse autoriteiten in het algemeen en de Kosovaarse politie in het bijzonder. Ten slotte blijkt uit niets dat verzoekers reeds een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen hebben, laat staan dat zij het voorwerp zouden uitmaken van een gedwongen terugkeer.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.17. In een vierde middel beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 5 en 8 van het EVRM.

Verzoekers betogen als volgt:

Het is duidelijk dat verzoeker(verzoekster) bij zijn (haar) terugkeer niet in veiligheid zal zijn.
De vrees voor zijn (haar) leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake.
Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoeker (verzoekster) terug zou keren naar zijn (haar)land van herkomst.
De veiligheid en vrijheid van verzoeker (verzoekster) is geenzins gewaarborgd in zijn (haar) land van herkomst, temeer vermits hij (zij) zijn (haar) land van herkomst verlaten heeft en hij (zij)zal bloot gesteld worden aan represailles wegens landverraad.
Verzoeker (verzoekster) heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Kosovo.
Indien hij (zij) gedwongen zou worden om terug naar Kosovo te gaan, heeft hij (zij) aldaar geen enkele bron van inkomsten en is hij (zij) zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken.
Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven.
Voor verzoeker(verzoekster) is het quasi onmogelijk om in zijn (haar) land van herkomst een familieleven te leiden aangezien hij (zij) bij terugkeer zal opgesloten of vermoord worden.
Verzoeker (verzoekster) heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd.
Dat dit middel dan ook gegrond is."

3.18. De aangevoerde schending van artikel 5 EVRM berust op niets meer dan een bloot betoog van verzoekers over wat er hen allemaal te wachten staat bij een terugkeer naar hun land van herkomst en berust op een herhaling van hun asielmotieven. Te dezen kan verwezen worden naar de bespreking van het voorgaande middel. Een schending van artikel 5 EVRM wordt derhalve niet aangetoond. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekers niet in concreto aantonen dat zij hier een privé- en/of gezinsleven leiden in de zin van artikel 8 EVRM. Verzoekers beperken zich immers tot de zeer vage en algemene bewering dat zij hier in België inmiddels een band hebben opgebouwd, dat zij zich geïntegreerd hebben in de maatschappij en dat zij hiervoor de nodige inspanningen hebben geleverd. Met deze algemene, allerminst geconcretiseerde en niet in het minst gestaafde beweringen tonen zij echter geenszins in concreto aan dat zij in België een privé- en/of gezinsleven hebben ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt. Waar verzoekers voorts laten gelden dat het voor hen *"quasi onmogelijk"* is "*om in zijn (haar) land van herkomst een familieleven te leiden aangezien hij (zij) bij terugkeer zal opgesloten of vermoord worden*", merkt de Raad op dat dit andermaal niet meer is dan een bloot betoog.

3.19. Alleszins is het zo dat inzake immigratie het EHRM er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.20.Verzoekers tonen niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hen beletten een familieleven in hun land van herkomst te leiden of verder te zetten. Het verzoekschrift noch het administratief dossier bevatten elementen waaruit zou blijken dat er sprake is een wanverhouding tussen verzoekers' belangen die in se bestaan in het willen blijven vertoeven in het land waar zij tevergeefs een

asielaanvraag hebben ingediend en slechts sedert 2012 verblijven en het door de eerste bestreden beslissing beschermde algemeen belang van respect voor de binnenkomst- en verblijfsreglementering.

Het vierde middel is ongegrond.

3.21. In wat als een vijfde middel kan worden beschouwd beroepen verzoekers zich op "*humanitaire gronden*".

Verzoekers betogen als volgt

"Dat verzoeker (verzoekster) alle banden heeft verbroken in zijn (haar) voormalig thuisland en riskeert om er mishandeld te worden door de autoriteiten en opgesloten te worden in de gevangenis. Verzoeker (verzoekster) inmiddels reeds geruime in België verblijft en hier reeds zijn (haar) leven opnieuw heeft opgebouwd.
Verzoeker (verzoekster) is goed geïntegreerd en kent reeds goed Nederlands en Frans.
Indien het beroep tot nietigverklaring van verzoeker(verzoekster) niet gegrond zou verklaard worden, dit een humanitair onrecht zou uitmaken.
Dienvolgens vraagt de verzoeker (verzoekster) om in voorkomend geval de bestreden beslissing met betrekking tot hemzelf (haarzelf) op humanitaire gronden te vernietigen."

3.22. De Raad is geen rechtsregel of rechtsbeginsel bekend dat ontleend wordt aan *"humanitaire gronden"* (cf. RvS 8 december 2008, nr. 188.562). Een beoordeling op grond van humanitaire overwegingen ressorteert niet onder de rechtsmacht van de Raad zoals deze is bepaald bij artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het vijfde middel is onontvankelijk.

Verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing waarnaar de tweede bestreden beslissing verwijst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken 118 848 en 118 860 worden gevoegd.

Artikel2

De beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijfentwintig april tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
T. LEYSEN	M. EKKA